

Глава 1

Таємниця

Ідучи в понеділок після школи додому, Іда зі своїм лисом Раббатом почули, як грає скрипка. Мелодія ніжно пливла в повітрі. Іда пришвидшила ходу.

— Міріам! — поклікала вона спочатку тихо, а потім трохи голосніше.

Музика була знайома дівчинці — уривок із «Чотирьох пір року» Антоніо Вівальді, повільні звуки осені. Улюблена частина Міріам.

Іда побігла. Здивований Раббат побіг за подругою і ледь не врізався в неї, коли дівчина раптом зупинилася. Справді, вона була там, під великим каштаном посеред майдану Йоханнесплатц: найкраща подруга

Іди, Міріам. Вона не телефонувала й не писала кілька тижнів, а тепер ось просто стоїть собі у своїх строкатих панчохах і зі скрипкою з якогось там дерева, ніби й не має ніде більше стояти. Заглиблена у свою гру, Міріам водила смичком по струнах. Поруч із нею на землі лежав розкритий футляр.

— Яка красива музика! — пробурмотів Раббат. Як і всі чарівні тварини, він міг говорити лише з людиною, якій його довірили. А його людиною була Іда.

Іда з гордістю посміхнулась, і якраз цієї миті скрипачка крикнула:

— Ідо-о-о-о!

Смичок скрипнув.

Міріам підскочила до Іди й притисла подругу до себе з такою силою, що дівчині стало аж боляче.

— Я страшенно скучила за тобою! — прошепотіла вона.

— А я за тобою ще більше! — тихо відповіла Іда.

Міріам була тепла й звична. І пахло від неї, як завжди, яблуневим квітом — ароматом її шампуні.

Але було щось і нове. Багато чого змінилося відтоді, як вони бачились востаннє. Тепер Іда жила в іншому місті. Ходила до іншої школи. Та, насамперед, у неї з'явилася велика таємниця...

Іда обережно звільнилася з обіймів. Лис Раббат штовхнув її під коліно. Він зацікавлено поглядав то на Міріам, то на Іду. Дівчинка часто розповідала

йому про Міріам, і тепер тварині було дуже цікаво познайомитися з найкращою подругою своєї супутниці.

— А що ти тут робиш, Міріам? — нарешті спитала Іда.

Міріам радісно всміхнулася до подруги:

— Сюрприз! У мене два тижні канікул.

— Канікул? — здивовано перепитала Іда. —

Ще ж не час.

Міріам кивнула й широко посміхнулася.

— Усе правильно. Але ти ж, мабуть, чула про ту жахливу бурю, що вирувала нещодавно. А тепер угадай, що сталося... З нашої школи знесло дах! Просто так! — Міріам захихотіла. — Учителі ледь не повмирили з переляку. І ось тепер у нас позапланові канікули. Доки вони все там не відремонтують. А я вмовила батьків, щоб вони дозволили поїхати до тебе в гості. Тоді мої батьки вмовили твоїх. Ну, що скажеш?

Міріам радісно всміхалась і дивилася на Іду.

— Круто! — відповіла Іда.

Оце вже, дійсно, сюрприз так сюрприз. Вона була страшенно рада бачити свою найкращу подругу, хотілося одразу ж розповісти їй про всі ті пречудові події, що відбулися протягом останніх тижнів. Проте, якою самотньою почувалася вона після переїзду в новій школі. Як одного дня до їхнього класу прийшов містер Моррісон і сказав, що він власник «чарівної

зоологічної крамниці». Як він передав Іді «чарівну тварину» — Раббата, лиса. І як швидко Іда зрозуміла, що Раббат — найкращий друг, якого тільки можна собі уявити.

Але тут на думку її одразу ж спала клятва, яку вони дали містерові Моррісону та своїй класній учительці, міс Корнфілд. Клятву про мовчанку. У пам'яті зринули слова:

«Ми ніколи, ніколи не будемо говорити з іншими про чарівних тварин.

Чарівна зоологічна крамниця — це сувора таємниця, і так має бути завжди».

Сувора таємниця. Це безперечно. Але ж Міріам — її найкраща подруга. А в найкращих подруг не має бути таємниць. Чи не так?

— Ти що, зовсім не рада? — розчаровано спитала Міріам.

Коліна в Іди підкошувалися, дівчинка глянула на Раббата. Їй знову здалося, що лис читає її думки.

— Не бійся, руденька! — прошепотів він. — Усе буде добре!

Іда глибоко зітхнула й потисла руку подрузі:

— Ні-ні, що ти! Звісно, рада, ще б пак! Просто я розгубилась. Ходімо в будинок.